

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЛІНГВІСТИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
Кафедра корейської філології

Курсова робота на тему:

Антропоніми в сучасній корейській мові: структура, семантика, функції.

Студента III курсу групи Пкор 27-21

Факультету східної і слов'янської
філології

освітньо-професійної програми

Корейська мова і література та переклад,
західноєвропейська мова

за спеціальністю 035 Філологія

Бойка Антона Олеговича

Науковий керівник:

Наталія Олександрівна Пророченко

Національна шкала _____

Кількість балів _____

Оцінка ЄКТС _____

Члени комісії:

(Підпис) _____
(Прізвище та ініціали)

(Підпис) _____
(Прізвище та ініціали)

(Підпис) _____
(Прізвище та ініціали)

Київ – 2024

ЗМІСТ

ВСТУП.....	3
РОЗДІЛ 1 АНТРОПОНІМІКА І ЇЇ РОЛЬ В ОНОМАСТИЦІ.....	5
1.1. Поняття ономастики та її розділи.....	5
1.2. Антропоніміка як наука. Об'єкт та завдання.....	6
1.3. Специфіка антропонімів.....	8
1.3.1 Одиничні та множинні антропоніми.....	9
1.3.2 Переносні значення множинних антропонімів.....	10
1.3.3 Переносні значення одиничних антропонімів.....	11
Висновки до розділу 1.....	12
РОЗДІЛ 2 АНТРОПОНІМІВ В КОРЕЙСЬКІЙ МОВІ.....	14
2.1. Структура, семантика, функціонування власних імен в корейській мові.....	14
2.2. Чоловічі та жіночі імена в корейській мові.....	19
2.3. Корейські прізвища, прізвиська.....	22
2.4. Передача корейської антропоніміки на українську мову.....	26
Висновки до розділу 2.....	28

ВИСНОВКИ.....	29
АНОТАЦІЯ.....	30
СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ.....	31

ВСТУП

Імена речей і людей вважаються початком будь-якої мови. Життя людини починається з імен батьків, родичів, предметів. Імена надзвичайно важливі для спілкування і розуміння людей. Власні імена є великим універсальним інструментом котрий ніяк не змінюється незалежно від переходу від мови до мови, але вот імена предметів у різних народів є різними

Імена були і є корнем культури, на якій будувалися, в свій час, легенди, історії, казки. Імена несли свої, різні значення залежно від культури самого народу, але служили одній цілі. Тому можна вважати, що саме антропоніміка є складовою нашої мови з самого її початку

Принципи утворень імен та назв в кожній культурі має свої особливості і специфіку, які беруть початок з глибокої давнини. Для того щоб зрозуміти принципи, закономірності та особливості сучасних систем власних назв, необхідно вивчати ономастичну систему в історичному аспекті.

Актуальність актуальність роботи лежить в тому, що власні імена завжди були проблематичними для перекладу, через різницю культур, історій, релевантності, ця наука розглядає українське розуміння корейської культури імен, їх функції і значень

Мета роботи – дослідження антропонімів в корейській мові, їх особливостей, специфіки та структурної системи антропоніміки, способи їх утворення. Реалізація мети передбачає виконання низки конкретних завдань:

- визначити поняття ономастики, та її розділу – антропоніміки;
- проаналізувати специфіку та способи утворення антропонімів в мові;
- охарактеризувати місце антропонімів в мові.

Об’єктом дослідження є власні імена в корейській мові та їх формування впродовж історії.

Предметом дослідження є приклади власних імен, їх походження, специфіка та місце в системі корейської мови.

Матеріалом дослідження слугували роботи мовознавців з ономастики, етимології та історії мови, а також наукові статті та публікації з питань передачі антропонімів.

Методи дослідження – загальний метод для дослідження заявленої проблеми – індуктивно-дедуктивний, заснований на спостереженні, описі матеріалу, його класифікації, узагальненні виявлених особливостей.

Новизна дослідження визначається тим, що такий аналіз дозволить пролити світло на зв’язок мови з культурою націй та місце, яке займають власні імена в корейській лінгвістиці.

Теоретична та практична цінність полягає у тому, щоб набути знань, які можуть бути використані для подальших досліджень у курсі філології та під час навчального процесу.

Структура роботи – робота складається зі вступу, двох розділів, їх підрозділів, висновків, джерел (посилання на іншомовні бібліографії).

РОЗДІЛ 1 АНТРОПОНІМІКА ЯК ОКРЕМИЙ РОЗДІЛ ОНОМАСТИКИ

Ономастика, що походить від грецького слова *ὄνομα* («ім'я», «назва») — це розділ мовознавства про сукупність власних імен об'єктів, зокрема особистих (онімів). Ономастика вивчає історію та закономірності їх виникнення, розвитку і функціонування, а також зміни, поширення і структури власних імен у мові і мовленні, як у літературній, так і в діалектній сферах.

Зазвичай ономастика поділяється на розділи залежно від категорій об'єктів, які мають власні назви:

- Антропоніміка, що вивчає імена людей, їх походження, еволюцію, закономірності їх функціонування. Антропонімами є будь-які власні імена, яким називають людину: особисте ім'я, по-батькові, прізвище, прізвисько, псевдонім, кличка.
- Топоніміка, який досліджує географічні назви, закономірності їх виникнення, розвитку, функціонування. Сукупність топонімів тої чи іншої сфери також називають топонімією. В залежності від характеру названих об'єктів топоніміка поділяється на різні підрозділи: водні об'єкти, сухопутна поверхня Землі, підземні об'єкти, назви невеликих об'єктів та ін.
- Теоніміка, що вивчає теоніми, тобто власні імена божеств та їх системної організації, функціонування, еволюції, етимології, а також їх зв'язках з іншими розрядами лексики.

- Зооніміка – наука про власні імена (клички) тварин, одна з наймолодших областей ономастики. Вперше термін «зоонім» з’явився відносно недавно - в другій половині ХХ століття. За останні десятиліття інтерес до зоонімів значно зріс, адже в них доволі самотньо проявляється ономастична творчість людини.

В цій роботі ми будемо розглядати такий розділ ономастики, як антропоніміка на прикладі корейської мови.

- **Антропоніміка як наука. Об’єкт та завдання**

Антропоніміка – розділ ономастики, який досліджує антропоніми – власні імена людей, такі як особисті імена, патроніми (по-батькові), прізвища, родові імена, прізвиська та псевдоніми (індивідуальні чи групові), криптоніми (імена, що приховують особу), антропоніми літературних творів (літературна антропоніміка), героїв у фольклорі, в казках, і міфах. Антропоніміка розрізняє між народними та канонічними власними імена, а також різноманітні форми одного і того ж імені, такі як літературні та діалектні, офіційні та неофіційні. Кожен етнос в кожному епоху має свій антропонімікон – реєстр власних імен. Сукупність антропонімів називається антропонімією.

Антропоніміка вивчає інформацію, яку може передавати ім’я, таку як характеристики людських якостей, зв’язок особи з батьком, родом, сім’єю, інформацію про національність, рід зайнятості, походження з певної місцевості, соціальний стан, касту. Антропоніміка також досліджує різні функції антропоніма в мовленні, такі як номінацію, ідентифікацію, диференціацію, зміну імені, яка пов’язана з віком, зміною суспільного чи сімейного стану, переїздом в інше місце, життям серед людей іншої національності, вступом до таємних організацій, переходом в іншу віру та ін.

Предметом антропоніміки є закономірності виникнення та розвитку антропонімів, їх структура, антропонімічна система, моделі антропонімів, історичні аспекти в антропонімії того чи іншого етноса, а також взаємодія мов. Антропоніміка використовує ті ж методи дослідження, що й інші розділи ономастики, тобто враховуються особливі умови, мотиви, обставини надання людині імені – соціальні умови, звичаї, традиції, вплив моди, релігії та інші.

Антропоніміка вивчає проблеми норми щодо імен, способів перекладу одного імені на різні мови, сприяє створенню антропонімічних словників. Антропоніміка тісно пов'язана з історією, географією, етнографією, антропологією, генеалогією, агіографією, літературознавством, культурологією та фольклористикою. Як окремий розділ ономастики антропоніміка виокремилась лише в 60-70-х роках 20 ст.

У світі існує багато різних систем імен. Наприклад, у стародавньому Римі кожен чоловік мав три частини імені: преномен (особисте ім'я з обмеженого набору, наприклад, Марк або Луцій), номен (ім'я роду, яке передавалося у спадок, як-от Юлій або Корнелій) і когномен (ім'я, що також передавалося у спадок і визначало конкретну гілку роду, наприклад, Цезар або Сципіон).

В сучасній Іспанії та Португалії людина зазвичай має кілька власних імен, обраних з католицького церковного списку, а також прізвища матері та батька. Наприклад, Марія Хосефа Гонсалес Перес.

В Ісландії кожна людина має власне ім'я, обране з офіційного списку, а замість прізвища використовується патронім, утворений від імені батька з додаванням суфіксу "-сон" (син) або "-доттір" (дочка). Наприклад, Йон Ейнарсон (Йон, син Ейнара) або Анна Петрсдоттір (Анна, дочка Петра).

У Китаї, Кореї та В'єтнамі ім'я людини складається з односкладного прізвища (наприклад, Ван, Лі або Пак) і власного імені, що зазвичай складається з двох

односкладових морфем (наприклад, Мейлі або Джихун). Кількість можливих особистих імен необмежена.

В арабській культурі ім'я може включати прізвище, ім'я батька та ім'я діда. Наприклад, Ахмед ібн Мухаммед аль-Хасан означає Ахмед, син Мухаммеда з роду Хасан. Частина "ібн" означає "син", а "аль" вказує на приналежність до роду чи клану. Така система надає інформацію про батька та родові зв'язки людини, що є важливим в арабській культурі.

Особливу роль в системах імен грають зменшувальні форми (гіпокористики) та прізвиська. Наприклад, українські Тарасик і Таня, англійські Біллі та Джонні. Псевдоніми та прізвиська також часто використовуються і надають додаткову інформацію про людину.

Дослідження антропоніміки мають велике значення для різних галузей мовознавства, соціології та історії. Власні імена є важливим елементом мовленнєвої практики людини та відображають її життєвий шлях та ідентичність.

Ономатичні дослідження зосереджуються на власних іменах, які відображають давню історію мови, будь то їхнє первісне використання або позиковані з інших мов. Власні імена вважаються одними з найстаріших та ключових елементів мовного складу будь-якої мови. Незважаючи на їхню давність, вони часто ігнорувалися при аналізі конкретних мов. У минулому ці імена досліджувалися переважно філософами та логіками, зокрема, давньогрецькими та давньоримськими мислителями, такими як Хрисипп. Навіть у новітні часи, зокрема в епоху Відродження та XIX століття, тривала дискусія щодо значення та категорій власних імен. Спеціалізовані дослідження в області ономастики почали проводитись відносно недавно. Інтенсивний прогрес в цьому напрямку спостерігається лише в останні двадцять років, після заснування Групи ономастичних досліджень. Результати роботи групи та проведених нею

міжнародних конференцій були узагальнені та опубліковані у колективній монографії "Теорія і методика ономастичних досліджень" у 1986 році. Ця колективна праця зосереджувалась на виявленні специфіки ономастичної лексики, визначенні методів та принципів подальших досліджень. Усе це відображає багатогранність досліджень в області ономастики, зокрема антропоніміки, яка несе в собі значну інформацію та впливає на всі аспекти людського життя. Власні імена відіграють ключову роль у мовленнєвій практиці, відображаючи різні аспекти життя та ідентичності людини, і тому викликають живий інтерес фахівців різних галузей, які прагнуть отримати максимально повну та точну інформацію, закладену в цих іменах.

○ Специфіка антропонімів

Антропонім – це власне ім'я (або набір імен, що включає всі можливі варіанти), офіційно присвоєне окремій людині, як її розпізнавальний знак. Антропонім називає, але не приписує ніяких властивостей. Строго кажучи, антропоніми все ж не є лише ярликами, що не приписують референту абсолютно ніяких властивостей і не повідомляють про нього ніякої інформації. Але це інформація дещо іншого роду, ніж ті ознаки, з яких складається значення імен. Антропоніми володіють понятійним значенням, в основі якого лежить уявлення про категорії, класи об'єктів. Цьому значенню притаманні, як правило, такі ознаки:

а) вказівку на те, що носій антропоніма – людина: 민수, 은희 на відміну від

서울, 한강;

б) вказівка на приналежність до національно-мовної спільноти: 아미, 娥美 на відміну від Ae Mei, Minami (Mayabi);

в) вказівка на стать людини: 정택, 영진 на відміну від 지혜, 수연.

Тому закономірно, що при спільності мовних компонентів значення, у антропонімів особливо важливу роль відіграє функція розрізнення форми. Коли ми вперше чуємо в мові або зустрічаємо в тексті антропонім, то він всього лише вказує на широке коло людей (наприклад, ім'я 홍근 повідомляє, що мова йде про чоловіка, імовірно представника корейської етнічної спільноти) й тільки частково індивідуалізує референта, відмежовуючи його від носіїв інших імен, але не від власників того ж самого імені. Однак в мовній практиці антропонім поступово набуває здатність до більш точної ідентифікації людини. Це відбувається тоді, коли певне коло осіб пов'язує знання ряду відомих їм ознак даної людини з його ім'ям. Правда, поза цим колом осіб ці ознаки можуть бути невідомі. Таке коло людей, що характеризується соціальною або територіальною спільністю будь-якого роду (наприклад, сім'я, коло знайомих, професійний колектив, населення якої-небудь місцевості і т.д.), і є тією комунікативною сферою, або сферою спілкування, в якій реалізується індивідуалізація людини.

■ **Одиничні та множинні антропоніми.** Ясно, що кожна людина не може мати унікальне, тільки їй одній властиве ім'я. Як особисті імена, так і прізвища, взяті самі по собі, мають безліч носіїв. Поза конкретною ситуацією або сферою спілкування імена 성원, 성미, 민수 і т.п. не вказують на будь-яку конкретну людину. Такі імена, які в мовній свідомості колективу не зв'язуються переважно з якоюсь одною людиною, будемо називати

множинними антропонімами. Інші антропоніми також належать безлічі людей, але, перш за все, пов'язані з кимось одним. Це імена людей, що здобули широку популярність (박지성, 김대준, W. Shakespeare, Т.Г.Шевченко і т.п.). Такі імена власні будемо називати одиничними антропонімами.

Одиничні антропоніми не вимагають уточнюючого контексту, оскільки їх комунікативна сфера – весь мовний колектив. Це демонструють, зокрема, ті випадки, коли антропонім вводиться в текст без яких би то не було пояснень і коли на підставі самого тексту неможливо встановити, кому належить дане ім'я. Фактор екстралінгвальний – широка популярність людини в суспільстві – знаходить лінгвістичне вираження в тому, що одиничні антропоніми не потребують супроводжуючого контексту уточнюючого характеру, а їх референти не залежать від вузької комунікативної сфери. Звідси випливає, що відома інформація про носія імені входить в значення одиничного антропоніма як одиниці мови.

■ **Переносні значення множинних антропонімів.** У переносному значенні антропоніми виступають у тих випадках, коли вони служать засобом образної характеристики та можуть бути віднесені до інших референтів, ніж в прямій номінативній функції. Тому в ряді робіт це явище називається вторинним перейменуванням. У стилістичному плані вторинне випадкове перейменування є джерелом образної експресії й лежить в основі формування ряду лексичних стилістичних прийомів, таких як метафора, метафоричний епітет, метонімія, антономазія. Множинні антропоніми знаходять вторинну номінативну функцію завдяки асоціаціям, що випадково виникають, які згодом закріплюються в мовній практиці. Переносні значення у цій категорії імен можуть утворюватися на основі однієї з трьох ознак:

- 1) ознака приналежності до людського суспільства;
- 2) родової;
- 3) національно-мовної.

Однак, як уже зазначалося, великі групи множинних антропонімів не відрізняються один від одного по набору семантичних ознак. Тому вибір того, а не іншого імені в переносному значенні певною мірою випадковий.

Основою переносного значення, а також загальними понятійними ознаками значення антропонімів, часто стають відносно випадкові асоціативні ознаки. Характер асоціативних зв'язків може бути різний. Асоціації соціального порядку пов'язані з поширеністю імені в тому чи іншому громадському середовищі, а іноді і з його історією.

■ **Переносні значення одиничних антропонімів.** На відміну від множинних, одиничні антропоніми володіють більш багатозначною смисловою структурою. Це дозволяє їм регулярно виступати в якості характеризуючих словесних знаків при вторинній номінації. Якщо умовно уявити собі певний шлях, який власна назва долає в напрямку перетворення в ім'я загальне, то ближче всього до первинного значення ім'я власне виявляється в порівняннях. Подальше перенесення номінації може йти двома можливими напрямками: метафора (перенесення найменування за подібністю) та метонімія (перенесення найменування за суміжністю). Одиничні антропоніми легко втягуються як в той, так і в інший процес: коло діяльності людини, його зв'язки з навколишнім світом такі широкі, що включають найрізноманітніші відносини подібності та суміжності.

Відмінною рисою порівняння є те, що порівняння отримує формальне вираження у вигляді таких слів, як: 처럼, 같이, 똑같이, 비슷하다 і ін.

В принципі антропоніми, що обрані для порівняння, виступають в тексті в своєму основному значенні, тобто називають свого споконвічного носія. Однак серед усіх різноманітних характеристик цієї людини виділяється якась одна риса, яка прямо називається в тексті, і по якій з нею порівнюють іншу людину. Однак таке порівняння проводиться не всерйоз, а служить засобом додаткової образності тексту. Тому можна говорити про те, що таке порівняння стає вихідною точкою для створення у власних назв переносного значення, основою для якого служить ознака, що вказується при порівнянні.

Висновки до розділу 1

В цьому розділі ми детально розглянули питання ономастики та її розділів, а також надали особливої уваги антропоніміці, як окремому розділу ономастики. Ми навели доволі широке поняття предмету та об'єкту ономастичних досліджень та вказали на їх актуальність в сьогоденні.

В дослідженнях цієї теми під антропонімічною системою розуміють сукупність іменувань людей в мовній та національній своєрідності.

Види та форми зв'язків в сучасній антропонімічній системі мов вельми різноманітні і в той же час самобутні в порівнянні з апеллятивною лексикою. За своєю структурно-семантичною організованістю окремі ділянки антропонімічної лексики видимо поступаються звичайній лексиці мови. Ось чому про ономастику взагалі, й зокрема антропоніміку зазвичай говорять як про слабо організовану систему, коли беруть її в усій своїй повноті [1].

Саме тому дослідження цього питання стоїть, як ніколи гостро, адже ім'я несе в собі доволі багато інформації, що є фундаментом для вивчення цієї теми

глибше та детальніше. Навіть на прикладі специфіки антропонімів, що включала в себе ділення на одиничні та множинні з вказівкою на їх «вторинне перейменування», тобто переносне значення, ми можемо бачити наскільки обширною є площа для досліджень.

Проте слід зазначити, що при всій своєрідності імен власних, вони хоч і потерпіли зміни впродовж тисячоліть, століть та років, проте все ж сучасні імена до нас прийшли віддавна, тому, говорячи про антропоніми в сучасній корейській мові, ми будемо спиратися на досвід минулих століть.

Тому проблема, яку ми ставимо перед собою в даній роботі буде лише частково вирішена в наступному розділі.

РОЗДІЛ 2 СИСТЕМА АНТРОПОНІМІВ В КОРЕЙСЬКІЙ МОВІ

Власні імена займають значне місце в складі лексики будь-якої мови, в тому числі корейської. Вони служать для найменування людей і тварин, географічних об'єктів, різних об'єктів матеріальної і духовної культури.

Одне з найбільш частих питань, з яким доводиться стикатися будь-якій людині, що має справу з Кореєю і корейцями – це питання про корейські імена та прізвища. Дійсно, незнання багатьох особливостей корейських прізвищ та імен часто призводить до непорозумінь та ніякових ситуацій.

2.1. Структура, семантика, функціонування власних імен в корейській мові

Структура корейських імен і прізвищ, була під сильним впливом китайської культури і традиції, тому в ній помітно багато схожостей, незважаючи на великий проміжок часу, на даний період часу постійно розглядаються більше правил і можливостей збільшити різноманітність семантики цих імен

Структура корейського імені складається з прізвища, як правило, це завжди один склад, і імені зазвичай два склади, які йдуть за прізвищем (але буває, що ім'я складається і з одного складу). Навідмінно від традицій які більш звичні нам, таких як те що жінка при одруженні бере прізвище чоловіка то в Кореї все до просто інакше, жінка не міняє свого прізвища, але діти будуть мати вже прізвище чоловіка

У більшості випадків прізвище складається з одного складу, а ім'я з двох складів.

Потужний вплив на традицію прізвищ в Кореї мала саме Китайська традиція. Як наслідок, більшість прізвищ в Кореї є односкладовими, з своїм власним означенням, але також зустрічаються і двоскладові прізвища (найпоширеніші з них – Намгун і Хванпхо), але таке явище дуже рідкісне: носії всіх двоскладових прізвищ складають менше 0,1% всіх корейців. Корейські імена, навпаки, зазвичай складаються з двох складів, хоча можуть бути і короткими (односкладових імен – приблизно 10-15%).

У Кореї використовується всього близько 250 прізвищ, найбільш поширеними з яких є: Кім (приблизно 22% всіх корейців), Лі (15%), Пак (9%), Цой (або Чхве), Чон, Чан, Ім і т. д.. Однак більшість однофамільців не є близькими родичами, причиною такої “однофамільності” є існування кланів, часто залежних від географічних умов, які розділяли прізвище, наприклад, найбільш численний клан – це Кімхе Кім, тобто клан Кімів з міста Кімхе. В кінці 20 століття в Кореї налічувалося понад 3 тисячі кланів, найбільші з яких мали сотні тисяч та мільйони людей, як, наприклад, Лі з Чонджу і Кьонджу, Кіми з Кімхе, Паки з Міряна. Як і в інших східно-азіатських культурах, жінки Кореї зазвичай зберігають своє прізвище після заміжжя, проте, діти отримують прізвище батька.

У Кореї існує мало прізвищ, але при цьому безліч імен. Уточнюючи, фіксованих імен, як в нас, в Кореї немає, вони поєднують склади, які в свою чергу мають своє значення за ними, що і утворює семантику імен та прізвищ в

корейській мові. Корейське ім'я є поєднанням двох складів з відповідним значенням. Віщуни, які зазвичай займаються підбором імен, слідуєть певним правилам, але в цілому склади можуть поєднуватися один з одним досить вільно. Найбільш придатними для імен, зрозуміло, вважаються ті склади, які висловлюють різного роду позитивні якості – мудрість ("Кан" 강 сила), чесноту ("сок" 석), повагу до батьків ("Хьо" 효), чесність ("чон") приклад двох складового імені На-Рі ("На Рі" 나리, лілія) і т.п. Використовуються в іменах і китайські найменування всяких тварин, рослин і взагалі предметів матеріального світу – наприклад, тигр ("хо" 호), квітка ("хва" 화), вогонь ("хва" 화). Втім, до складу корейського імені може увійти практично будь-який з 70 тисяч китайських ієрогліфів – все залежить від обставин і фантазії батьків.

Ім'я складається з ієрогліфів ханча, проте записується зазвичай на хангилі. У Північній Кореї ханча практично не використовується, але значення ієрогліфів залишилися. Наприклад, склад «чхоль» (кор. 철), що використовується в імені хлопчиків, означає «залізо». У Південній Кореї параграф 37 Закону про сімейний реєстр (англ. Family Registry Law) вимагає, щоб ханча в іменах обиралася з задалегідь зумовленого списку. Якщо ханча для імені обирається не зі списку, в сімейний реєстр воно записується на хангилі. У березні 1991 року Верховний суд Південної Кореї опублікував Список ієрогліфів ханча для використання в іменах, який дозволяє використовувати для імен в сукупності 2 854 різних ієрогліфів (і 61 альтернативну форму). У 1994, 1997, 2001 і 2005 роках цей список розширювався і тепер він складається з 5 038 дозволених ієрогліфів .

Складаються імена зазвичай з двох складів, в рідкісних випадках – з одного або трьох, як, наприклад, імена політиків Джеон Кванх-хун, Сеон Хві і Йон

Кесомуна. Корейці з прізвищами, що складаються з двох складів, зазвичай мають ім'я, що складається з одного складу, як наприклад, у співака Хео Чам. Якщо ж в якості прикладу взяти імена сучасних корейських політиків, то у колишнього південнокорейського президента Юн Сок Йеоль ім'я включає в себе ієрогліфи "Юн" (윤 Сяючий) і "Сок" 석 (Три) 열 (Тепло) . Його північнокорейського колегу звать, як відомо, Кім Чен Ір, хоча, по крайній мірі, з південнокорейської точки зору його ім'я треба було б транскрибувати як Кім Чон Іль. Ім'я колишнього північнокорейського Великого Керівника складається з двох ієрогліфів – "чон" (정 чесний, чесність, істина) і "іль" (일 Срібло), і може бути переведено як "справжнє срібло".

Незважаючи на те, що традиції все ще сильні, починаючи з кінця 1970-х років, деякі батьки дають дітям особисті імена, які є від початку корейськими словами, зазвичай складаються з двох складів. Популярні імена, що складаються з корейських слів – це Ханиль (하늘; «небо»), Арим (아름; «краса»), Кіппим (기쁨; «радість») та Ісиль (이슬; «чистота»). Незважаючи на тенденцію відходу від традиційної практики, імена людей все ще записуються в офіційних документах, сімейних генеалогія і т. д. як на хангилі, так і на ханча (якщо є така можливість).

До поширення системи імен в китайському стилі, у корейців була своя система імен. За винятком аристократії, більшість корейців в давнину не мали прізвищ. Особисті імена склалися іноді з трьох складів, наприклад, Місахин (미사흔; 未 斯欣) або Садахам (사다함; 斯 多 含). Під впливом китайської культури в першому тисячолітті нашої ери серед корейців набули поширення і прізвища. Спочатку вони з'явилися у ванів, потім поширилися серед аристократії і, нарешті, дійшли до простого народу, проте сталося це досить пізно – аж до XIX століття більшість простолюдинів не мало прізвищ.

Протягом корейської історії використання імен еволюціонувало. Стародавні імена, засновані на корейській мові, зустрічалися під час періоду Трьох королівств (57 рік до н. е. – 668 рік н. е.), Однак з часом, у міру прийняття китайської писемності, вони були витіснені іменами, що записувались китайськими ієрогліфами. Під час періодів впливу монголів і маньчжурів правляча еліта доповнювала свої корейські імена монгольськими і маньчжурськими іменами. Крім того, під час періоду японської окупації на початку XX століття корейцям насильно присвоювалися японські імена.

Під час короткого періоду Монгольської окупації в епоху династії Корьо корейські вани і аристократія мали як монгольські, так і сино-корейські імена. Наприклад, у вана Конміна було монгольське ім'я Баян Темур і сино-корейське Ван Гі (王祺) (пізніше Ван Чжон, 王顯).

Під час періоду японської окупації Кореї (1910-1945) корейців змушували приймати японські імена. У 1939 році, в рамках політики культурної асиміляції (同化 政策; дока сейсаку), що проводилась генерал-губернатором Кореї Дзіро Мінамі, був виданий Указ № 20 (відомий як «Указ про імена»), прийнятий як закон в квітні 1940 року. Він дозволяв (на практиці змушував) корейців приймати японські прізвища та імена. Хоча примус було офіційно заборонено японським колоніальним урядом, на місцях чиновники примушували корейців силою японізувати свої імена, в результаті до 1944 року близько 84% населення Кореї мало японські прізвища. Однак, багато корейців, близькі до правлячої еліти (серед них найбільш відомий Хон Са Ік, генерал Армії Японської імперії, вистояли під цим тиском і зберегли свої національні імена.

Після звільнення Кореї 23 жовтня 1946 року Американським військовим командуванням в Кореї був виданий Наказ про відновлення імен (조선 성명 복구령; 朝鮮姓名復舊令), що дозволяв всім корейцям на південь від 38-ї паралелі повернути свої національні імена.

2.2. Чоловічі та жіночі імена в корейській мові

Чіткої межі між жіночими і чоловічими іменами не існує. Зрозуміло, є ієрогліфи, які найчастіше входять до складу жіночих імен, а є ті, які можна зустріти тільки в чоловічому імені. До перших, "жіночих" відносяться, наприклад, такі ієрогліфи як "мі" ("краса"), "сук" ("чистота, цнотливість"), "хва" ("квітка"). У чоловічих іменах часто зустрічаються ієрогліфи "хо" ("тигр"), "сок" ("камінь") і деякі інші. Таким чином, Пак Хва Мі (Пак Квітка-краса) – це майже напевно жінка, а Чхве Хо Сок (Чхве Тигр-камінь) – майже напевно чоловік. Однак більшість іменних ієрогліфів нейтральні. Такі ієрогліфи як "сін" ("надійність"), "ін" ("гуманність"), "хьон" ("мудрість") можуть з однаковою ймовірністю входити до складу і чоловічого, і жіночого імені. Тому визначити по імені, чи йде мова про чоловіка, чи про жінку, можна далеко не завжди.

У повсякденному житті люди зазвичай не замислюються про сенс імен, проте, вони перекладаються й відображають традиційні уявлення про благо і надії батьків бачити дітей здоровими, щасливими, удачливими, що володіють багатьма достоїнствами. Ось деякі приклади чоловічих імен: Хансік – засновник держави, Волльон – перший дракон, Чіньон – дорогоцінна слава, Чхоллам – чоловік з заліза, Гвансік – хто сіє світло, Сингвон – успадковує владу, Джонбок – повне благополуччя, Тхедон – велика непохитність, Тхехьон – повне виконання, Мухьок – яскравий слід і т. д.

Инхе (милість), Йонмі (краса квітки), Инсон (милість і доброта), Чінсіль (правда), Сонхі (доброта і радість), Инсук (справедливість і чистота), Чин (мудрість і милість) – це приклади сучасних жіночих імен, в цілому відображають уявлення про інших, ніж у чоловіків, «чисто жіночих» чеснотах. Жіночі імена відрізняються від чоловічих не тільки змістом. Якщо чоловіки зі звучними і гарними іменами були гордістю Кореї споконвіку, то звучні і красиві реальні імена (сільмьон – імена, що даються при народженні) жінок зазвучали публічно лише в останні десятиліття. Аж до кінця минулого століття корейки в більшості своїй взагалі не мали офіційних, тобто ієрогліфічних, особистих імен. Їх називали або по домашньому прізвиську, або на прізвище (яке вони, виходячи заміж, не змінювали), або по імені їх старшої дитини. Імена - точніше, псевдоніми - мали лише кісен або жінки, які займалися літературою і мистецтвом (найчастіше – ті ж кісен). Зараз ситуація, звичайно, змінилася. Однак і в наші дні жінка в Кореї, виходячи заміж, зберігає своє колишнє прізвище.

Навіть імена корейських королев – таємниця, покрита туманом. Не дивлячись на те, що у них, як і у інших представниць благородного стану, були реальні імена, після виходу заміж їх звали за назвами палаців, в яких вони жили, або особливими титулами. Літописи і хроніки зберегли тільки імена їх батьків і посмертні титули. У генеалогічні книги батьківського роду дочки не вносилися: замість їх імен вписувалися імена їхніх чоловіків. Так само було з дарчими, купчими, заповітами. Навіть якщо майно переходило до жінки, а офіційно право на це вона мала, то в документах фігурувало не її ім'я, а ім'я її чоловіка. Іноді замість імені чоловіка писали назву місцевості, де жила сім'я жінки до того, як вона вийшла заміж, скажімо «рід з Чонджу».

Таким чином, вивчення в даний час старовинних жіночих імен вкрай ускладнено. Світло на цю проблему проливають щоденники знатних діячів періоду Чосон, де зустрічаються імена дочок. Судячи з них, не завжди дівчаток називали в будинку просто за номером, що позначає їх старшинство: Перша,

Друга і т. д., як це часто прийнято вважати в наші дні. Все говорить за те, що частіше їх так не називали, і що імена дочок склалися за тими ж правилами, що й імена синів. Імена в патріархальному суспільстві були, мабуть, у всіх вільних людей, хоча якість і милозвучність їх залежали, безсумнівно, від стану, до якого людина належала, від ступеня його знатності.

Раби (нобі) не мали прізвищ, а лише імена. Вони отримали прізвища зі скасуванням рабства і розвитком паспортної системи вже на початку ХХ століття. Тоді ж – в період японського колоніального панування – у корейнок з'явилися нехитрі імена типу Сунджа (чиста дитина), Хеджа (милостива дитина), Суджа (довголітня дитина), Міджа (гарна дитина) та ін. – на японський манер. Джа / ча – корейське читання ієрогліфа «дитина» (по-японськи – ко), яким традиційно закінчуються японські жіночі імена (Мітіко, Ейко і т. д.). Сьогодні таких імен у молоді не зустрінеш навіть в глухому селі. Не завжди задоволені своїми іменами такого роду і жінки старшого покоління.

Імена змінюють не тільки з патріотичних міркувань, а й за неблагозвучність. Іноді воно викликано тим, що батьки добре не подумали. Скажімо, Сінджа – цілком нормальне ім'я для представниці старшого покоління, але якщо її прізвище Пе, то повне ім'я Пе Сінджа, вимовлене одним словом, означає «зрадник». Чоловіче ім'я Чхігук означає «повелитель держави», проте якщо прізвище власника цього імені Кім, то його повне ім'я, вимовлене в одне слово – Кім Чхігук – означає «суп із кімчі». Таким чином, прізвище може не тільки поліпшити сенс імені (як у випадку з Йон Гапсу), але і навпаки, зробити його неблагозвучним.

Як це не вражає, але буває, що батьки дають і такі імена, спираючись, мабуть, на ієрогліфічне написання і не замислюючись про інший сенс, що з'являється при проголошенні імені вголос. Компетентні органи переповнені проханнями про заміну імен подібного роду, однак дають дозвіл неохоче. Виняток робиться в основному для учнів молодших класів, оскільки недогляд батьків щодо імен найчастіше розкривається, коли дитина йде в школу.

Іноді батьки бувають ні при чому. З поширенням англійської мови в останні роки стало здаватися неблагозвучним, наприклад, жіноче ім'я Кільмі (удача і краса), яке звучить як kill me – «убий мене». Кінам (єра чоловіків), Хунам (наступний буде хлопчик), Каман (правильне бажання). Хваксірі (напевно), Собун, Сопсоп (і те, і інше імена означають «печаль»), Чольтхон (на цьому – кінець), Тхонбун (буде!), Югамньо (жалюгідна), Тальмагі (вистачить дочок), Мальсун (кінець ланцюга) - це деякі з старовинних жіночих імен, в яких відображалась досада батьків з приводу того, що у них поспіль народилося кілька дочок, і їх надія на те, що наступним буде син. Сьогодні вони здаються гарними хіба що людям похилого віку, яким вони нагадують про часи їхньої молодості і, можливо, про жінок, про яких вони в юності мріяли.

З утворенням імен пов'язано і ще одне правило – один з ієрогліфів імені у братів та сестер завжди збігається – причому стосується це не тільки до рідних або, скажімо, двоюрідних, але до всіх представників одного покоління клану. Таким чином, якщо Ви зустрінете в корейській пресі згадки про великого підприємця Но Йон Хьона або соціолога Но Чон Хьона, Ви можете бути впевнені, що вони є далекими родичами.

У Кореї не прийнято звертатися один до одного тільки по імені. Таке звернення завжди вважалось вкрай фамільярним, а в багатьох ситуаціях - просто образливим. На ім'я можуть звертатися один до одного друзі дитинства, по імені звать своїх дітей батьки – ось, мабуть, і все. В останні роки так стали іноді розмовляти один з одним подружжя і коханці – мабуть, під впливом західних традицій. У більшості випадків, корейці звертаються один до одного на прізвище або за прізвищем та іменем.

2.3. Корейські прізвища, псевдоніми, прізвиська

Найдивовижніша особливість Кореї полягає в тому, що це – країна однофамільців. У Кореї використовується всього близько 250 прізвищ, найбільш поширеними з яких є: Кім (приблизно 21% всіх корейців), Лі (14%), Пак (8%), Цой (або Чхве), Чон, Чан, Ім і т. д. Однак більшість однофамільців не є близькими родичами.

З давніх часів в Кореї склалося негласне, але непорушне правило етикету: за всяку ціну уникати вживання особистих імен. Його відбила граматики, де правила диктують звернення до співрозмовника в третій особі. Українська фраза: «Як ви, Іване Івановичу, правильно помітили» буквально перекладається «Як правильно зауважив поважний вчитель ...».

Натомість імен використовувалися синоніми: назви посад, псевдоніми (пхільмьон, ахо, танхо), найменування спорідненості, почесні (понхо), посмертні (сіхо, нинхо, мьохо, хвехо) і додаткові імена (ча). Чим вище було становище і рівень освіти людини, тим більше було у нього імен.

Ім'я як заохочення. Читаючи династійні хронологічні таблиці, треба пам'ятати, що наведені в них імена корейських ванів (королів) це посмертні храмові королівські імена мьохо, що вписувались в поминальні таблички і означали найвище визнання заслуг покійних перед Небом і державою. Спадкоємець не міг вступити на престол до тих пір, поки для його попередника не було обрано мьохо. Ці імена несли певну інформацію: закінчення -джо (Тхеджо, Седжо, Сунджо) означало, що даний правитель передав свій трон онукові, а -джон (Чонджон, Мьонджон, Коджон і т. д.) – синові.

Ім'я як покарання. Посмертні імена двох корейських королів династії Лі – Йонсан-гун і Кванхе-гун – не є почесними. Вони свідчать про те, що ці правителі через свою негідну поведінку не були удостоєні мьохо, і що їх поминальні таблички не зберігаються в Чонме – родовому вівтарі корейських королів. Закінчення -гун (князь), яке вживалося по відношенню до звичайних членів

королівської сім'ї, і саме по собі було ввічливим і шанобливим, тут говорить про соціальну деградацію та служить вічною карою і повчанням нащадкам.

Ім'я як форма політичного протесту. Якщо мьохо було надбанням лише королів, то у будь-якої освіченої людини було звичайне посмертне ім'я, яке називалося сіхо. Оскільки і королі були освіченими людьми, то у них теж були сіхо, але на відміну від простих смертних, яким відразу після смерті сіхо вибирали родичі або віддані учні, сіхо покійному королю відразу після його смерті вибирав його живий наступник. Це ім'я вносилося в поминальну табличку після мьохо.

У період правління в Китаї династії Мін (1364 – 1644), з якої у Кореї були особливо тісні контакти, сіхо для покійного короля призначали китайські імператори, і ці імена писалися на поминальній табличці корейського короля на першому місці - перед мьохо, що було виразом найвищої поваги корейців до Китаю. Коли династія Мін була повалена династією Цинь (1644 – 1911), до якої корейці в душі ставилися дещо зверхньо і з упередженням (оскільки вона була маньчжурська, тобто «варварська», повалила споконвічно китайську, ханьську, династію і нав'язала своє заступництво Кореї – «маленькому Китаю»), корейці перестали вписувати назначені циньським імператором сіхо в поминальні дощечки королів, висловивши тим самим своє ставлення до засилля «варварів».

Ім'я як знаряддя політичної боротьби. Різновидом посмертного імені було хвехо, яке дарувалось королю (чотири ієрогліфа) або королеві (два ієрогліфа) через тривалий час після їх смерті, якщо потрібно з якоїсь причини (зазвичай політичної) відродити пам'ять про заслуги або достоїнства покійного/покійної. З нагоди дарування хвехо виготовлялась нова поминальна табличка, в палаці влаштовували великий бенкет, видавали нагороди чиновникам.

Варто відкрити будь-який родовід або енциклопедію, щоб побачити, що у будь-якої згадуваної там людини обов'язково вказується кілька імен і псевдонімів, які він отримував у міру зміни обставин його життя і суспільного становища (при одруженні, відході у ченці і т. д.). Ось деякі з імен творця корейської писемності

короля Седжона: мьохо – Седжон; ім'я, дане при народженні – Те; ча – Вонджон (вища справедливість); понхо (титул, який присвоюється родичам короля і заслуженим підданам) – Чхунньон-тегун (Великий князь відданості і спокою); сіхо – Чанхон (суворий закон); нинхо (посмертне ім'я, що дається за назвою гробниці) – Єннин (квіткава могила). Вказується обов'язково і місце походження предка (пон).

Пон. При знайомстві питання про пон є обов'язковим. «Енциклопедія корейської національної культури» пояснює, що пон – це батьківщина засновника роду, прародителя. Якщо прізвище відображає кровноспоріднену приналежність по батьківській лінії і втілює безперервну спадкоємність у часі, то пон більше є поняттям географічним, який прив'язує витік клану, роду до певного місця.

За даними перепису населення 1995 року в Республіці Корея проживає представники 249 прізвищ.

Ча – додаткове ім'я, яке давалось людині в момент його вступу в пору зрілості. У чоловіка ця пора наступала в 20 років після кваллесік – церемонії, що означала досягнення повноліття. У жінки – коли вона «втикала шпильку в зачіску», тобто виходила заміж. Ча жінки зазвичай вказувало на її «порядковий номер» серед сестер.

Хо – псевдонім. У Кореї перші хо виникли в період Трьох держав. Літописи повідомляють псевдоніми видатних людей того часу, що важко піддаються перекладу сьогодні: ченця Вонхьо – Сосон коса (вчений-самітник з сосон), шанобливого сина Сонгака – Коса (Конфуціанський вчений-самітник), якогось музиканта, що жив у гори Нансан – Пеккьооль сонсен (Пеккьооль в буквальному перекладі – «сотня сполучних ланок»).

Хо діляться на ахо (почесне прізвисько) і танхо (кланове прізвисько, найчастіше присвоюються тому, хто на чолі будинку).

В даний час хо вживається рідко. Найчастіше використовується пхільмьон, тотожний поняттю «літературний псевдонім» в українській мові. Як підкреслює «Енциклопедія корейської національної культури», «через хо ми пізнаємо смаки і схильності гідних людей минулого, і буде добре, якщо такі схильності збережуться і надалі».

Сільмьон – ча – хо – сіхо – поп – кванві (чін) – саджок (заслуги). З точки зору цієї сукупності і треба розуміти корейське прислів'я «Помирає тигр – залишає шкуру, помирає людина – залишає ім'я»

2.4. Передача корейської антропоніміки на українську мову

Може здатися, що переклад власних назв не представляє особливих труднощів. Навіть перекладом це називається вельми умовно: адже, як правило, власні імена транскрибуються або транслітеруються. Це обумовлено своєрідністю власних назв, які по суті справи породжені не потребами пізнання, а міркуваннями зручності комунікації, особливостями мови. У сучасній лінгвістиці власні імена часто визначаються як лексичні одиниці, що називають, на відміну від загальних слів, які вважаються одиницями, що позначають. Інакше кажучи, у власних назв на перший план виступає функція номінативна – називати, щоб відрізнити однотипні об'єкти один від одного, на противагу іменам загальним, основна функція яких – називати, щоб повідомляти значення, коннотувати. Крім того, іменування людей і географічні назви не є первинними лексичними одиницями за своїм походженням, так як вони утворені на базі загальних слів.

Для кирилізації корейської мови в цілому й імен зокрема найбільш широке застосування знаходить система Концевича, в якій окремо обумовлені правила і рекомендації для транслітерації корейських імен.

В українській та латинській транскрипції прийнято послівне написання складних власних назв. У скрутних випадках краще писати окремо по складах.

Порядок написання прізвищ та імен в українській транскрипції прийнятий такий же, як і в корейській мові, тобто спочатку слід писати прізвище, а потім ім'я. В українських текстах зберігаються традиційні написання прізвищ Лі, а не І, Лю, а не Ю, поряд з прізвищем Ю, Лім, а не Ім, поряд з прізвищем Ім; замість традиційної для українських та російських корейців прізвища Цой краще писати Чхве. Початкові приголосні К, Т, П, Ч в іменах рекомендується передавати дзвінками Г, Д, Б, ДЖ після прізвищ, що закінчуються на голосні або приголосні М, ЛЬ, Н і Н (німий), наприклад, Лі Губо, Кім Джонбок і т. д. [20].

Отже, при перекладі і на етапі вибору відповідності перед корезнавцями постають проблеми різної складності і різного характеру, необхідно вміти правильно ідентифікувати корейські власні імена, назви на слух і важливо знати їх відповідності в мові перекладу (і рідній, й іноземній).

Висновки до розділу 2

В другому розділі нашої роботи ми детальніше зупинились на антропонімічній системі та її практичному використанні на прикладі корейської мови. За основу ми взяли як давню систему, що вже вийшла зі вжитку, так і ту, що прийшла в мову з минулого, проте займає місце в мові й на тепер. Ми розглянули антропонімічну систему корейської мови на прикладах чоловічих та жіночих імен, прізвищах, прізвиських та псевдонімах в різні часи та за різних обставин.

В другому розділі ми дізнались, що в Кореї небагато прізвищ, а більшість корейців є носіями однієї з 10 найпоширеніших, проте в них є безліч імен і вони не фіксовані, адже складаються з ієрогліфів ханча, що дає можливість батькам

комбінувати їх у будь-якому порядку. Не дивлячись на це, корейці в основному зберігають структуру імені – прізвище складається з одного складу, ім'я – з двох, але існують винятки з комбінаціями 1-1, 2-1.

При виборі імені батьки обирали для хлопчиків імена з сильним посилом, а для дівчат – з більш слабким, при цьому замислюючись над значенням імені. Довідок про чоловічі імена існує велика кількість, тоді як дослідження жіночих імен ускладнено через недостатню кількість інформації.

Також ми дізнались, що в Кореї з давніх давен прийнято звертатись не за іменами, що дані при народженні, а за прізвищами, місцем у суспільстві, чином і т.д. В давні часи в корейців було декілька імен, адже нові надавались в залежності зі зміною позиції у суспільстві, зміною сімейного стану та інших причин. Ім'я надавалось, як заохочення, як покарання, як форма політичного протесту, як показник політичної боротьби.

Були також коротко наведені правила передачі антропонімів на українську мову, де вказувалось, що проблеми з цим виникають через те, що букви кирилиці з недостатньою точністю передають корейські звуки.

Таким чином, антропонімічна система корейської мови була досліджена на прикладах задля найкращого розуміння теми.

ВИСНОВОК

Це дослідження складалося з двох етапів. Перший етап включав пошук, вивчення та ознайомлення з літературою з даного питання. Було визначено цілі та завдання роботи, а також дано визначення базового поняття "антропоніми в сучасній корейській мові". Детально описано та пояснено ономастику, її розділи, що включають топоніміку, зоонімію та теонімію, з особливим акцентом на антропоніміку. Вивчено антропонімічну систему мови, наведено поняття антропонімікона та описано специфіку вживання антропонімів. З першого розділу зроблено висновок, що ономастика та антропоніміка в цілому ще мало досліджені корейськими мовознавцями, але є важливою сферою, що допомагає у вивченні та розумінні мови. Використання знань про ономастику та антропонімічну систему підвищує рівень володіння мовою, роблячи цю теорію актуальною.

Другий етап був присвячений дослідженню практичного використання антропонімів на прикладі корейських імен. У роботі розкрито поняття ономастики як галузі мовознавства, розглянуто роль імен та умови їх надання і використання в мовленні. Проведено аналіз власних імен, що надавалися людям у різні часи, з прикладами чоловічих і жіночих імен та узагальненнями щодо їх використання. Виявлено, що імена мають багате семантичне забарвлення і сильно залежать від середовища. Визначено, що імена могли змінюватися відповідно до життєвого шляху людини, набуваючи більшої семантичної наповненості. Наведено приклади використання імен не лише для ідентифікації особи, а й для різних цілей, включаючи політичні протести. Описано формування та надання імен у різних життєвих ситуаціях та періодах.

АННОТАЦІЯ

이 연구는 두 단계로 구성되어 있습니다. 첫 번째 단계는 이 주제에 대한 문헌 검토와 전문가와의 협의를 포함했습니다. 연구의 목표와 목표는 물론 "현대 국어의 의인학"의 틀 안에서 핵심 개념을 정의했습니다. 우리는 의인학을 철저히 조사하고 그 본질을 설명했습니다. 의인학 체계의 개념을 정의했습니다. 의인학의 개념을 제공하고 이 개념들의 일반적인 특성을 설명했습니다. 첫 번째 부분의 분석으로 볼 때, 의인학과 의인학 체계는 언어학에서 충분히 연구되지 않았다고 결론지을 수 있지만 고유 이름의 개념은 언어를 더 잘 이해하는 데 도움이 되므로 중요한 분야입니다. 더 나아가

의인학과 의인학 체계에 대한 지식은 언어 능력을 상당히 향상시켜 이 이론을 오늘날 타당하게 만듭니다.

두 번째 단계는 한국어를 예로 들어 의인어의 실용적인 사용을 연구하는 데 중점을 두었습니다. 이 연구의 섹션은 언어학의 한 분야로서 의인어의 개념을 조사하고, 언어에서 이름의 역할과 그들의 할당과 사용 조건을 분석합니다. 연구 동안, 다른 시대의 사람들에게 주어진 고유한 이름에 대한 분석이 수행되었습니다. 이 연구는 이름이 풍부한 의미론적 의미를 가지고 있고 맥락에 크게 의존한다는 것을 밝혔습니다. 또한 이름이 개인 식별뿐만 아니라 정치 시위와 같은 다양한 목적을 위해 어떻게 사용되었는지 보여주었습니다. 이 섹션은 다른 삶의 상황과 시기에서 이름의 형성과 사용의 예를 제공합니다.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. 김순배. 한국 지명의 문화정치적 연구를 위한 이론의 구성. 충북, 2008
2. 권선정. 지명의 사회적 구성. 2004
3. 이영택. 한국의 지명: 한국지명의 지리 – 역사적 거찰. 서울, 1986
4. 지현영. 한국 지명의 제문제. 서울, 2001
5. 한글학회. 한국 지명 총람. 서울, 1974
6. 양보경. 서울의 산수와 지명. 1994
7. Кравченко Л. О. Українська ономастика: антропоніміка: навч. посіб. / Л. О. Кравченко. – К. : Знання, 2014. – 240 с.
8. Лінгвістичний статус етнонімів: типологічні паралелі // Нова філологія. Збірник наукових праць. - Запоріжжя: ЗНУ, 2010. - № 40. - С. 197 – 204.
9. Лінгвістичний статус етнонімів: типологічні паралелі // Нова Філологія. Збірник наукових праць. – Запоріжжя: ЗНУ, 2010. - №40. – с. 197-204
10. Олійник Т. С. Семантичні та функціональні характеристики символічних власних імен в сучасній англійській мові: Автoref. дис. ... канд. філолог. наук: 10.02.04 / Київ. нац. ун-т ім. Т. Шевченка . – К., 2001. – 21 с.
11. Падалка Р. М. Антропоніми роману «Сірій» А. Федя / Р. М. Падалка // Наукові записки Національного університету «Острозька академія». Серія : Філологічна. - 2014. - Вип. 43. - С. 229-231
12. Пак Ір. Що у твоєму імені кореєць ... // Корьо Ільбо, 1998 р., с. 10

